

Список використаних джерел

1. Бакуменко В. Д. Формування державно-управлінських рішень: проблеми теорії, методології, практики : монографія. Київ: УАДУ. 2000. 328 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Bakumenko_Valerii/Formuvannia_derzhavno-upravlinskykh_rishen_problemy_teorii_metodolohii_praktyky.pdf?
2. Бутоська І. О. Політичне прогнозування: навч. посібник. Київ: МАУП. 2005. 152 с. URL: <http://politics.ellib.org.ua/pages-526.html>
3. Андріяш В. І., Громадська Н. А., Малікіна О. А. Оцінювання державно-управлінських рішень: моделі та критерії. Чорноморськ: ЧНУ імені Павла Могили. URL: http://www.dy.nayka.com.ua/pdf/9_2021/5.pdf

*Луцак Руслан Любомирович,
доктор економічних наук,
професор кафедри економіки;
Чигринюк Тарас Миколайович,
магістр;
Львівський торговельно-економічний університет*

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА: УЗАГАЛЬНЕННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНИХ АСПЕКТІВ

Ринкові трансформації засвідчують зміну впливу факторів конкуренції на бізнес-процеси підприємств. Це викликає необхідність вирішення проблем гнучкої адаптації підприємств до зовнішніх змін у процесі досягнення цілей їх динамічного розвитку на основі оптимального використання наявних конкурентних переваг. Відповідно посилюється роль і значення стратегічного управління як процесу розробки та реалізації конкурентної стратегії підприємства, необхідність поглибленого вивчення якого в сучасних умовах набуває особливої ваги.

Для забезпечення адекватного управління реалізацією загальної стратегії забезпечення конкурентоспроможності підприємства її структура та зміст повинні знайти відображення у відповідній структурі управління. Для управління реалізацією загальної стратегії створюється рада з питань стратегічного розвитку підприємства, інформаційне, методичне й організаційне забезпечення розроблення та реалізації стратегічних управлінських рішень, а координацію усіх процесів провадить стратегічний інформаційно-аналітичний підрозділ.

Згідно з структурою загальної стратегії забезпечення конкурентоспроможності підприємства як комплексу функціональних стратегій і проєктів для управління реалізацією кожного з цих елементів необхідно створювати функціональні робочі та проєктні групи. При цьому тип структури управління реалізацією стратегії має бути аналогічним до

структури оперативного управління підприємством. Водночас проектування структури управління реалізацією стратегії забезпечення конкурентоспроможності підприємства повинне здійснюватися за допомогою спеціальних підходів і методів. За результатами критичного аналізу сутності наявних у теорії та практиці управління підходів і методів проектування організаційних структур управління вдалося виявити недоліки кожного з них з точки зору врахування специфіки управління реалізацією стратегії підприємства [1, с. 244-249]. Все це дозволило поділити всі підходи на основні та допоміжні, а методи як інструменти використання цих підходів, на універсальні та спеціальні. Основним підходом до проектування структури управління реалізацією стратегії рекомендовано системно-цільовий, а до допоміжних віднесені функціонально-технологічний і проблемний підходи.

Головним завданням, що вимагає удосконалення системи управління конкурентоспроможністю підприємства та обумовлює дослідження, є пошук напрямів та формування ефективно функціонуючого фінансово-економічного механізму забезпечення і подальшого підвищення конкурентоспроможності підприємства, який має базуватися на системному підході, в основу якого буде покладено виявлення та раціональне використання резервів конкурентного потенціалу підприємства.

В основі побудови системи фінансово-економічного управління конкурентоспроможністю підприємства має бути науково обґрунтована концепція, що враховує з однієї сторони аспекти підвищення ефективності формування конкурентного потенціалу, а з іншої – положення підприємства у ринковому середовищі.

Відмітимо, що у науковій літературі стосовно вирішення проблем забезпечення стратегічного успіху підприємства в умовах висококонкурентного середовища, велика увага приділяється фінансово-економічним інструментам (факторам успіху), зокрема набору ключових і ринкових чинників (компетенцій), розширення конкурентних переваг [2, с. 345-350]. Так, до фінансово-економічних інструментів, які здатні позитивно вплинути на якість формування довгострокової конкурентоспроможності підприємства належить сукупність чинників ринкової та ресурсної орієнтації. Численна кількість спеціалістів вважають, що фінансово-економічні інструменти мають виражений галузевий та регіональний характер розвитку та формуються спільними орієнтирами для всіх підприємств певних галузевих напрямів [3, с. 13-19].

Теоретичні та емпіричні дослідження свідчать, що набір фінансово-економічних інструментів в різних галузях значно відрізняється. Тут варто наголосити про відмінності у складових елементах відповідного механізму, зокрема щодо їх кількості, подібності у виконанні окремих функцій, дотримання параметрів оцінювання та інше.

Безперечно, що фінансово-економічний механізм забезпечення конкурентоспроможності підприємства має бути ефективним, при цьому, його реалізація відбувається в контексті окремих функцій, які необхідно

враховувати, а також здійснювати пошук інструментів за якими можна досягнути необхідного рівня конкурентоспроможності.

Список використаних джерел

1. Куцик В. І., Лупак Р. Л. Моделювання конкурентних позицій підприємств реального сектора економіки на внутрішньому ринку. Бізнес-Інформ. 2017. № 12. С. 244-249.
2. Блонська В. І., Лупак Р. Л. Конкурентоспроможність підприємства – основний чинник розвитку конкурентоспроможності економіки. Науковий вісник Національного лісотехнічного університету України. 2006. Вип. 16.1. С. 345-350.
3. Васильців Т. Г., Іляш О. І., Лупак Р. Л. Теоретико-методичні засади бізнес-планування реалізації стратегії конкурентоспроможності підприємств на внутрішньому ринку України. Підприємництво і інновації. 2017. Вип. 3. С. 13-19.

*Маліновська Ольга Ярославівна,
доцент кафедри публічного адміністрування та управління бізнесом;
Капітанчук Ярослава Костянтинівна,
здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти
спеціальності «Публічне управління та адміністрування»;
Львівський національний університет імені Івана Франка*

ЛІДЕРСТВО В ЕПОХУ НЕСТАБІЛЬНОСТІ

Сучасний світ характеризується великою нестабільністю та змінами, що ставлять перед лідерами найрізноманітніші виклики. Геополітичні конфлікти, соціальні кризи, економічні коливання та глобальні кризи вимагають від лідерів нового підходу до вирішення завдань та досягнення успіху.

Лідерство - це явище, яке завжди було актуальним у всіх сферах життя, але в особливий спосіб виявляє свою важливість у скрутні періоди та нестабільних умовах. Складні часи випробовують стійкість та здатність лідерів впливати на інших. Лідерство виступає як потужний інструмент впливу на людей, і ось декілька ключових аспектів цього процесу:[2]

1. Візія та ідеали: Справжні лідери мають чітку візію майбутнього та вищі ідеали, які надихають інших. Їхня візія стає ціллю, до якої люди прагнуть, і їхні ідеали відображають спільні цінності та переконання.

2. Комунікація: Ефективна комунікація є ключем до впливу. Лідери повинні бути відкритими, слухати свою команду та вміти чітко та переконливо висловлювати свої думки та ідеї.

3. Мотивація: Лідери стимулюють та мотивують інших до досягнень. Вони можуть використовувати різні методи мотивації, включаючи